

[Olga Knudsen.]

liggende Lovforslag, faar den gifte Kvinde samme Retsstilling som Mændene indenfor det Omraade af Næringslivet, der omfattes af Loven. Ministeren har jo fulgt Indstillingen fra den Kommission, der blev nedsat til at forberede Revisionen af Næringsloven, men da jeg nu læste Betænkningen igennem, saa jeg, at der hos enkelte af Kommissionens Medlemmer har været nogen Betænkkelighed ved at tiltræde Indstillingen. Nu nærer jeg ingen Frygt for, at denne Betænkkelighed vil faa varige Følger for Lovforslaget, naar det som færdigbehandlet bliver ophøjet til Lov. Jeg tror nemlig ikke, at der i Aaret 1928 er et eneste Kommissionsmedlem, som har Mod nok til at komme med et Forslag om en Indskrænkning af Kvindernes Retsstilling indenfor Næringslivet — jeg tillader mig at sige Indskrænkning, for jeg kan jo ikke tænke mig, at nogen i vor Tid vilde gaa med til en saa mærkelig Ordning af Reglerne for Næringslivet som den, der hidtil har været gældende for Kvindernes Vedkommende. Forholdet er nemlig det i Øjeblikket, at den ugifte Kvinde har Ret til Næringsbrev paa samme Vilkaar som Manden, og har hun først dette Næringsbrev, beholder hun det, selv om hun gifter sig, hvorimod den gifte Kvinde i Almindelighed ikke kan faa det; ja, hun kan, hvis hun har Særeje, men ellers ikke. Og hvad har da denne Stakkel bedrevet? Jo, hun har giftet sig, og det plejer da ikke i al Almindelighed, særlig ikke i vor Tid, at medføre Fortabelse af borgerlige Rettigheder. Jeg nærer derfor ingen Frygt for, at Betænkkelighederne skal blive omsat i Handling og komme til Udtryk i Lovforslaget. I mange Tilfælde er det nemlig af stor Betydning for et Hjem, at den gifte Kvinde kan faa Næringsbevis; det kan i mange Tilfælde redde et Hjem, og derfor bør hun ikke være afskaaret derfra. Kvinderne er jo i Dag fuldt myndige Borgere, og de bør derfor have lige Retsstilling med Mændene indenfor Næringslivet.

Der staar i Lovforslaget, at det skal træde i Kraft den 1. April 1929, og tilsyneladende er der altsaa givet rummelig Tid til at gennemarbejde det, men naar man ser paa de mange forskellige Spørgsmaal og de mange forskellige Ting, Lovforslaget strejfer ind paa, forstaar man jo nok, at dets Behandling maa tage lang Tid, og at der ikke paa Forhaand kan være Enighed om alle Spørgsmaalene. Det glædede mig derfor, da jeg hørte de forskellige Ordførere tale, at alle fire Ordførere udtalte sig velvilligt

om Lovforslaget; om end Velvillien var mere eller mindre stor, var der dog Velvillie fra alle Sider. Men det bedrøvede mig at høre, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti var saa glad ved den Lov, vi har i Øjeblikket, at han ikke vilde betragte det som en Ulykke, om den kom til at gælde 30 Aar til. Selv om jeg maa sige, at den nugældende Lov har vist stor Bæreevne, hvad den sikkert har, vilde det alene under Hensyn til Spørgsmaalet om Kvindernes Retsstilling indenfor Næringslivet være nødvendigt inden længe at indføre en Ændring, og jeg tror heller ikke, det ærede Medlem vilde have Mod til at komme med Forslag om en Indskrænkning — for der maatte enten blive Tale om en Indskrænkning eller en fuldstændig Frigørelse. Vi Kvinder er jo nu en Gang fredelige, derfor har vi tiet, siden Kommissionen blev nedsat, idet vi sagde: saa længe Retten sidder, skal vi tie; men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at tie i 30 Aar til, det gør vi ikke. Derfor vil jeg meget henstille til det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at det virkelig viser god Villie til at fremme Lovforslaget, saaledes at det kan blive ophøjet til Lov indenfor en ikke alt for uoverskuelig Tid og komme til at træde ud i Livet, saa denne Kreds af fuldmyndige Borgere faar den Retsstilling, som de har Krav paa indenfor Næringslivet.

Schovelin: Det er af den ærede Ordfører for mit Parti med stor Ret sagt, at hvis vi ikke kunde indføre væsentlige, afgørende Forbedringer i den bestaaende Næringslov, var denne Lov i og for sig gok nok. Man har vel faa Sidestykker i dansk Lovgivning til denne Lov, en Lov, der løste sin Tids Opgave, og som ogsaa senere har vist sig at være et holdbart Lovværk. Efter mit Skøn beroede dette ikke mindst paa, at man den Gang overlod Forberedelsen af hele Lovværket til en enkelt Mand og en Mand, som ikke alene var en fremragende Jurist og nøje inde i den daværende Næringslovgivnings snørklede System, men som ogsaa maatte siges i det hele og store at staa paa Højden af sin Tids national-økonomiske Dannelse, at beherske den og kunne give den legale Udtryk. Derfor fik det Lovforslag, han udarbejdede, dette faststøbte Præg. Ved Forberedelsen af Næringslovsreformen er man baade i 70erne og nu ogsaa senere hen gaaet en helt anden Vej, nemlig at nedsætte Kommissioner af de interesserede. Medens en Mand som Otto Müller havde et fuldstændig overlegent